

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Martina Bobáka ve věci

žalobce: **Ing. M. V.**
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Martinem Zikmundem
sídlem Šafaříkovy sady 2455/5, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
sídlem Antonína Čermáka 1057/2a, 160 00 Praha 6

za účasti: **J. V.**
bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Bc. Vladimírem Volným
sídlem náměstí Míru 40, 344 01 Domažlice

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 2. 8. 2021,
č. j. O-542808/D20100786/2020/ÚPV,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. V nynější věci řešil městský soud oprávněnost zamítnutí námitek žalobce proti přihlášce ochranné známky představující logo hudební skupiny – zabýval se tím, zda žalobce dostatečně prokázal, že logo užíval ještě před zápisem ochranné známky do rejstříku, resp. zda byl jeho autorem.
2. Osoba zúčastněná na řízení (OZNŘ) podala přihlášku obrazové ochranné známky (sp. zn. O-542808) „SIFON ROCK“, jež vypadá takto:

3. OZNŘ přihlásila barevnou ochrannou známku pro některé výrobky a služby ze tříd 9, 16, 25, 35 a 41 Niceského třídění výrobků a služeb, související s hudbou a její produkcí. Proti přihlášce ochranné známky podal žalobce k Úřadu průmyslového vlastnictví (Úřad) námitky podle § 7 odst. 1 písm. g) a i) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 31. 12. 2018. S ohledem na čl. II odst. 3 přechodných ustanovení zákona č. 286/2018 Sb. Úřad námitky podřadil pod § 7 odst. 1 písm. e) a g) uvedeného zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2019 (**zákon o ochranných známkách**). Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2020, č. j. 0-542808/D18064627/2018/ÚPV (**prvostupňové rozhodnutí**), pak Úřad námitky zamítl.
4. Předseda Úřadu (**žalovaný**) ve výroku v záhlaví označeného rozhodnutí (**napadené rozhodnutí**) zamítl rozklad žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Uvedl význam koncentrační zásady v řízení o námitkách ve smyslu § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách, a proto nepřihlédl k důkazům předloženým žalobcem až v rozkladu (obdobně podle § 82 odst. 4 správního řádu nepřihlédl ani k některým důkazům předloženým přihlašovatelem až ve vyjádření k rozkladu). U důvodu podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách uvedl, že žalobce neprokázal, že nezapsaná označení užíval tak, aby si jej spotřebitelská veřejnost spojovala výlučně s ním. Nezabýval se proto dalšími podmínkami pro úspěšné uplatnění námitek (podobnost dotčených označení, pravděpodobnost jejich záměny). Zdůraznil, že na užívání nezapsaných označení se zřejmě současně podílel jak žalobce, tak i OZNŘ, ale i další členové hudební skupiny SIFON.
5. Jde-li o námitku podle § 7 odst. 1 písm. g) uvedeného zákona, uzavřel, že byť se osoba autora namítaného loga neobjasnila (žádný z účastníků účinně nevyvrátil tvrzení o autorství toho druhého), zásadní je, že žalobce neprokázal tvrzený zásah do jeho starších autorských práv. K rozkladové námitce stran zásahu do práv žalobce jako výrobce zvukového záznamu žalovaný nemohl kvůli koncentrační zásadě přihlídnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Soud pro pořádek poznamenává, že napadené označení bylo dne 11. 8. 2021 zapsáno do rejstříku ochranných známek vedeného Úřadem jako ochranná známka č. 386942, přičemž Úřad o ní v době rozhodování soudu vedl řízení o jejím prohlášení za neplatnou, což však nijak nedopadá na předmět tohoto řízení, jímž je zamítnutí námitek žalobce. Lze dodat, že námitky proti zápisu

napadeného označení podal též další bývalý člen hudební skupiny SIFON pan V. Š., o těch Úřad rozhodoval samostatně a rovněž je zamítl (žalovaný pak rovněž zamítl rozklad p. Š., který se již posléze na zdejší soud neobrátil).

II. Žaloba

7. Žalobce v žalobě zdůraznil, že ve správním řízení náležitě prokázal odůvodněnost svých námitek. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Žalobce zejména namítal, že správní orgány nesprávně vyhodnotily předložené důkazy, a na základě nich učinily nesprávná skutková zjištění.
8. V případě důvodu podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách (**první žalobní bod**) podle svého přesvědčení náležitě prokázal, že je uživatelem nezapsaného slovního spojení „SIFON“ a nezapsaného obrazového označení „SIFON ROCK“ s totožným grafickým provedením jako u napadeného označení. Zdůraznil, že je dlouhodobě, kontinuálně a celorepublikově užíval (a stále užívá) v obchodním styku přede dnem podání přihlášky. To podle žalobce dokazují zejména předložené přebaly alb. Žalovaný nemá pravdu, tvrdí-li, že žalobce nezapsané označení v obchodním styku aktivně neužívá, jelikož od roku 2006 není součástí hudební skupiny „SIFON“, resp. „SIFON ROCK“ a ani odštěpené skupiny „Sifon na ex“. Žalobce je hostujícím členem poslední uvedené skupiny, a to postačuje k zachování kontinuity užívání nezapsaného označení. V souvislosti s tím žalobce upozornil na zjevnou pravděpodobnost záměny. Žalobce podotkl, že byt se až do roku 2006 na činnosti „SIFONU“ podíleli společně s OZNŘ, resp. i s dalšími členy, z jím předložených důkazů vyplývá, že následný způsob užívání označení vyvolal to, že si tuto hudební skupinu spotřebitelská veřejnost spojuje výlučně se žalobcem.
9. Jde-li pak o důvod podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách (**druhý žalobní bod**), žalobce náležitě prokázal, že mu náleží autorské právo k dílu (návrhu loga hudební skupiny SIFON), které může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno. Podle něj to prokazuje předložené potvrzení o realizaci grafického návrhu loga hudební skupiny „SIFON“ ze dne 28. 6. 2018, ze kterého plyne, že prvotní předlohu grafického návrhu jejího loga s užitím prvku „SIFON“ zpracoval žalobce. Tu následně pan M. K. graficky zahrnul do celkové kompozice obalu debutového alba skupiny. Navíc dodal, že až do počátku roku 1991 neexistovalo logo skupiny „SIFON“, které je předmětem přihlášky.
10. Městský soud podanou žalobu původně odmítl, a to usnesením ze dne 31. 1. 2022, č. j. 18 A 87/2021 - 31. Učinil tak z důvodu, že žalobce svým podáním (žalobou) nevyhověl požadavkům § 37 odst. 2 s. ř. s., neboť ji nepodal se zaručeným elektronickým podpisem (a ani jím podání ve lhůtě tří dnů nedoplnil či jej nepotvrdil písemným podáním shodného obsahu, resp. soudu nepředložil jeho originál).
11. Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud (NSS) rozsudkem ze dne 5. 5. 2023, č. j. 5 As 37/2022 - 24, vyhověl. S ohledem na okolnosti projednávané věci byl podle něj postup městského soudu odepřením soudní ochrany. Smyslem § 37 odst. 2 s. ř. s. je zajistit identifikaci podání a autenticitu podatele. V tomto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

případě nebylo z obsahu žaloby pochyb o totožnosti žalobce, validitě právního zastoupení a o předmětu řízení. NSS proto věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Soud po vrácení věci NSS vyzval žalobce i OZNŘ, aby mu zaslali své aktuální stanovisko k věci. Žalobce pak soudu pouze sdělil, že na podané žalobě trvá. OZNŘ se k věci nevyjádřila.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zdůraznil, že je na rozdíl od žalobce přesvědčen, že skutkový stav náležitě zjistil, patřičně důkazní prostředky vyhodnotil a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil. Navrhl zamítnutí žaloby.
13. K **prvnímu žalobnímu bodu** uvedl, že s ohledem na to, že se na činnosti hudební skupiny „SIFON/SIFON ROCK“ v letech 1986-2006 podílel jak žalobce, tak OZNŘ (resp. ostatní její členové), nelze jednoznačně tvrdit, že žalobce nezapsaná označení užíval samostatně, a že by si jej spotřebitelé spojovali výhradně s ním. To podle žalovaného vyplývá i z žalobcem navržených důkazů. Tím spíše, pokud je žalobce pouze hostujícím členem hudební skupiny „Sifon na ex“.
14. Jde-li pak o **druhý žalobní bod**, uvedl, že ani v tomto případě žalobce dostatečně nedoložil, že je autorem dotčeného loga hudební skupiny „SIFON/SIFON ROCK“. Žalobce neunesl důkazní břemeno namítajícího a nevyvrátil tvrzení OZNŘ o svém autorství loga. Žalovaný ale uznal, že otázka autorství k dotčenému logu je skutečně neobjasněna, když ani jeden z nich své tvrzené autorské právo k logu neprokázal. Nadto zopakoval, že k dokladům mu předloženým v řízení o rozkladu nemohl z důvodu přísné koncentrace námitkového řízení ve smyslu § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách přihlídnout.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující (s ohledem na závazný právní názor NSS) formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
16. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. (žalobce s tím souhlas vyslovil, souhlas žalovaného byl presumován). Sám pak neshledal potřebu provádět dokazování nad rámec správního spisu, jímž se samostatně dokazování neprovádí. Rovněž účastníci řízení nenavrhovali žádné důkazní prostředky, které by se nenacházely ve správním spise. Soud v tomto ohledu pro pořádek poznamenává, že dle vyjádření žalovaného k žalobě byla část správního spisu sp. zn. O-542808 ponechána pro účely probíhajícího řízení o prohlášení neplatnosti ochranné známky. Soud přitom neshledal potřebu si zbylý spisový materiál od žalovaného vyžádat – předložený správní spis totiž obsahuje veškeré podklady relevantní z pohledu náležitého vypořádání žalobní argumentace (těmi jsou zejména námitky žalobce, vyjádření OZNŘ k námitkám, prvostupňové rozhodnutí, rozklad žalobce, vyjádření OZNŘ k němu, a napadené rozhodnutí; podání účastníků správního řízení obsahují i přílohy, tj. důkazní návrhy).
17. Předmětem sporu je zde posouzení naplnění důvodů zápisné nezpůsobilosti napadeného označení podle § 7 odst. 1 písm. e) a g) zákona o ochranných známkách, konkrétně zda žalobce náležitě prokázal oprávněnost uplatněných námitek proti zápisu. V této souvislosti považuje ovšem soud za vhodné připomenout a předeslat, že řízení o žalobě proti

rozhodnutí správního orgánu ovládá dispoziční zásada. Je to proto žalobce, kdo přdestírá správnímu soudu konkrétní důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné.

18. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Úkolem soudu není žalobní argumentaci dotvářet. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uvedeným skutečnostem pouze v takové míře obecnosti, v jaké je sám vznesl (rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31). Nadto, za situace, kdy žalobce vůči závěrům žalovaného nepředestřel dostatečně konkrétní názorovou oponenturu, nemusel ani soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěly správní orgány (rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128).
19. U **prvního žalobního bodu** jde o to, zda žalobcem předložené podklady postačují pro závěr, že mu před podáním přihlášky svědčila práva bránící ve smyslu § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách zápisu napadeného označení. Pro úspěšné uplatnění tohoto námitkového důvodu platí, že namítající je *uživatelé nezapsaného označení nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, který přede dnem podání přihlášky nabyl práva k nezapsanému nebo jinému označení užívanému v obchodním styku, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti přihlašovaného označení s nezapsaným nebo jiným označením a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se tato označení vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace* (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Podstatou tohoto námitkového důvodu je tvrzený zásah do starších práv žalobce jako uživatele nezapsaného označení užívaného v obchodním styku (tj. označení bez formální ochrany, ke kterému uživatel nabude právem vlastním užíváním v obchodním styku), která měl nabýt před podáním přihlášky napadené ochranné známky. Povinností namítajícího (žalobce) bylo prokázat (unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní) naplnění všech uvedených podmínek. Je přitom zřejmé, že tyto uvedené neurčité právní pojmy je třeba vyložit vždy s ohledem na specifika konkrétního případu (rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 18 A 103/2021 - 88, body 42, 43 a 53).
20. Uživatelem se obecně rozumí ten, kdo své výrobky (služby) pod tímto nezapsaným označením vyrábí (poskytuje), v důsledku čehož se toto označení pro něj a jeho výrobky (služby) *vžilo* (získalo tak rozlišovací způsobilost). Kromě toho musí namítající (žalobce) prokázat, že nezapsané označení skutečně užíval v obchodním styku před datem podání přihlášky. Nestačí přitom pouhé nahodilé užívání, namítající musí prokázat, že nezapsané označení užíval v určitém nezbytném rozsahu a intenzitě: tak, že by napadené (přihlášené) označení mohlo zasáhnout do jeho starších práv. Musí prokázat déletrvající a nepřerušované užívání, aby bylo možné dovodit, že nezapsané označení se stalo natolik známým, že působí jako rozlišovací prvek právě pro namítajícího (jeho výrobky/služby). Nezapsané označení musí být pro něj jinými slovy příznačné a nesmí mít omezený geografický či hospodářský rozměr (k uvedenému dále viz rozsudek NSS sp. zn. 9 As 108/2014 - 29, či již citovaný rozsudek sp. zn. 18 A 103/2021 - 88 a tam citovanou unijní judikaturu). Relevantní spotřebitelská veřejnost, kterou Úřad v tomto případě definoval jako spotřebitele činností spojených s hudebním vystupováním a produkováním nahrávek na nosičích umožňujících zvukový či zvukově-obrazový záznam, si tak musí nezapsané označení identifikovat (spojit) právě s namítajícím (žalobcem).
21. K tomu je dále třeba doplnit, že zákon o ochranných známkách obsahuje zvláštní úpravu námitkového řízení. Podle § 25 odst. 1 zákona o ochranných známkách *osoby uvedené v § 7*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

mohou podat námitky ve lhůtě 3 měsíců od zveřejnění přihlášky, a to z důvodů uvedených v tomto ustanovení. Lhůtu k podání námitek nelze prodloužit a její zmeškání nelze prominout (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Současně s tím § 25 odst. 2 tohoto zákona stanoví přísnou koncentraci řízení, když námitky musejí být odůvodněny a doloženy důkazy umožňujícími projednání každé z námitek. K doplnění námitek a k důkazům předloženým na jejich podporu po lhůtě uvedené v odstavci 1 Úřad nepřihlíží (pozn. zvýraznění doplněno soudem). V projednávané věci tak mohl žalovaný přihlídnout pouze k tomu, co žalobce předložil a navrhl ve lhůtě pro podání námitek. Podle judikatury je přitom třeba přísnou koncentraci řízení aplikovat i v odvolacím (rozkladovém) řízení (viz rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 10 As 100/2014 - 120, bod 66 a násl.).

22. Uvedené pak logicky nastavuje mantinely i pro možný rozsah soudního přezkumu. Také soud se totiž může žalobními námitkami zabývat jen v souvislosti s těmi podklady a poznatky, k nimž mohl přihlídnout žalovaný, resp. Úřad, tj. jen těmi, jež byly uplatněny ve lhůtě pro podání námitek, nikoli později. Nad rámec je třeba uvést, že žalobcem v rozkladu nově uplatněná tvrzení a důkazní návrhy je možné použít v řízení po zápisu ochranné známky do rejstříku v řízení podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách, které jak již soud uvedl, před Úřadem v době rozhodování soudu probíhá.

23. Pokud jde o námitková tvrzení žalobce, ta byla velmi stručná, obdobně stručná byla posléze i rozkladová a žalobní argumentace. V ní žalobce pouze zkonstatoval, že naplnil výše uvedené podmínky, blíže ovšem nevysvětlil, proč tomu tak podle něj má být. Posuzovanou žalobu je možné označit za reprodukci námitek založenou na pouhém popření závěrů žalovaného. Žalobce

nevysvětlil, konkrétně jak a čím měl svá tvrzení prokázat, resp. jak to mají prokázat jím předložené důkazy. Soud tak v žalobcem nastolené úrovni obecnosti především zdůrazňuje, že se ztotožnil se závěry žalovaného, které žalobce ani konkrétněji nezpochybňoval.

24. Blíže pak uvádí následující.

25. Žalobce v námitkách proti zápisu ochranné známky uvedl, že je jedním „z autorů písni skupiny Sifon na prvním LP slupiny i dalších CD“. Dále uvedl, že je „majitel či spolumajitel nahrávek pod značkou skupiny Sifon na CD „Čas“ a „Akta X““, která měla být nahrána v jeho studiu A.. Dále uvedl, že OZNŘ byla ze skupiny SIFON odejita v roce 2017 a založila si skupinu se stejným názvem a se stejným logem kolidujícím s nezapsaným označením. Na podporu svých tvrzení předložil kopie třech přebalů alb skupiny (zřejmě album z roku 1991; album s názvem „ČAS“ z roku 2004 a dále album „Akta X“ z let 2000 – 2001). Na nich je sice povětšinou jako autor skladeb uveden žalobce, ale nutno podotknout, že nikoliv výhradně on.

26. OZNŘ ve svém vyjádření k námitkám nepopírala činnost žalobce ve skupině (oba v ní působili od roku 1981, což např. vyplývá z úryvku knihy „Bigbeatové kapely na severním Plzeňsku“ přiložené k vyjádření OZNŘ). Na druhou stranu však zdůraznila svoji aktivitu ve skupině a s tím spojený právní nárok na zápis napadeného označení jako ochranné známky (kromě umělecké aktivity doložila, že pro skupinu dlouhodobě zastávala administrativní činnost v pozici kapelníka, resp. za ní v různých smlouvách vystupovala a jednala). Rovněž vyvrátila tvrzení žalobce o tom, že by byla nucena opustit skupinu. Naopak to podle svých slov byla ona, kdo v roce 2017 dal výpověď jejím členům. Po obměně složení skupiny začala ve vstřícnosti k jejím bývalým členům užívat nový název

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

„SIFON ROCK“ oproti původnímu „SIFON“. To OZNŘ dokládala předložením obálek některých alb skupiny „SIFON ROCK“. V. Š. si dle ní založil novou skupinu „Sifon na ex“ užívající logo ve stejném písmu jako skupina SIFON ROCK (s grafickou stylizací stejného prvku jako u napadeného označení – v černé barvě a na žlutém podkladu, pozn. soudu). Dodala, že žalobce ukončil činnost ve skupině v roce 2006 a od té doby zřejmě nebyl stálým členem žádné „odnože“ této skupiny (ve skupině SIFON ROCK neúčinkoval, působil pouze jako hostující, nikoli stálý, člen skupiny „Sifon na ex“). Dále uvedla, že skupina SIFON od počátku své existence vydala devět alb a dvě DVD LIVE, jejichž financování měla OZNŘ na starosti.

27. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, jelikož neprokázal tvrzené právo k nezapsanému označení. Z důkazních návrhů, které přiložil k námitkám, není možné usoudit, že užívání namítaných označení (slovního označení „SIFON“ a barevného obrazového označení „SIFON ROCK“ v totožném provedení jako napadené označení) žalobce uskutečňoval v takové míře, že by si relevantní spotřebitelská veřejnost toto označení spojovala výhradně s ním. Z jím předložených podkladů lze sice dovodit, že žalobce byl až do svého odchodu ze skupiny v roce 2006 jejím aktivním členem (kromě výrazného podílu na skládání písní měl na starosti i hru na klávesy, kytaru, sólo zpěv, vokály a některá alba i režíroval). Z ničeho se ovšem nepodává, že by byl rozhodující či snad výlučnou postavou kapely, nebyl ani výlučným skladatelem skladeb. Z žalobcem předložených přebalů tří alb, které – jako jediné – akcentoval i ve své žalobě, nadto vyplývá, že OZNŘ, ač se na tvorbě skladeb na těchto albech nepodílela, byla jejich interpretem jako hráč na bicí, případně vokalista. Skupina SIFON kromě toho i před odchodem žalobce vydala více alb, než ta, která k námitkám žalobce doložil, přičemž i on sám později připustil, že se na skládání písní podílela v malé míře též OZNŘ; to ostatně vyplývá i z podkladů předložených k vyjádření OZNŘ k námitkám.

28. Žalobce byl tudíž jen jedním z uživatelů napadeného označení spolu s ostatními členy hudební skupiny SIFON. Jakkoli by bylo možné takové užívání předmětného označení označit za dlouhodobé, kontinuální a s širším geografickým dosahem, žalobce neprokázal, že by byl natolik výrazným členem této hudební skupiny (např. jejím frontmanem), aby si spotřebitelská

veřejnost napadené označení spojila výlučně s jeho osobou (žalobce nic takového ani blíže netvrdil). Podíl na tvorbě a interpretaci skladeb není podle soudu dostačující a rozhodující, jelikož nic nevypovídá o užívání předmětného označení (výlučně) ze strany žalobce. Právě naopak, žalobce akcentem svého podílu na tvorbě skupiny před rokem 2006 (odchod žalobce ze skupiny), odkazuje na dobu, kdy napadené označení (či jeho obdoby) prokazatelně užíval i spolu s OZNŘ a dalšími členy skupiny. Výhradní spojení s osobou žalobce tak nemůže nastat už jen proto, že na předložených podkladech figurovala i OZNŘ a další členové původní skupiny SIFON.

29. Žalobce nadto není jejím stálým členem již více než patnáct let. Jak vyplývá ze správního spisu, hudební skupina SIFON, resp. SIFON ROCK (užívání dovětku ROCK dříve podle všeho nemělo jasná pravidla) pokračovala ve své činnosti i po odchodu žalobce. Z ničeho nevyplývá, že by např. bezprostředně po jeho odchodu došlo k výrazným rozkolům mezi jejími členy (k nim údajně mělo dojít až deset let po jeho odchodu), či snad k rozpadu. Po svém odchodu v roce 2006 (a po dlouhou dobu před podáním přihlášky ochranné známky OZNŘ) tak již žalobce napadené označení kontinuálně využívat z podstaty věci nemohl (již se skupinou neúčinkoval), resp. nedoložil, že by tak jiným způsobem činil. Pouze

vedl, že je hostujícím členem později odštěpené (dle OZNŘ), resp. na původní SIFON navazující (dle žalobce) skupiny „Sifon na ex“. Nelze tak souhlasit s žalobcem, že by z jím předložených důkazů vyplývalo, že si spotřebitelská veřejnost spojuje napadené označení pouze s jeho osobou. Naopak, existence dvou skupin používajících obdobné označení, z nichž u druhé z nich je žalobce i dle vlastního tvrzení jen hostujícím (nestálým) členem, závěry správních orgánů ohledně užívání nezapsaného označení žalobcem jen dále potvrzuje.

30. Námitky prvního žalobního bodu tudíž nemohly být důvodné. Pouze pro úplnost pak soud dodává, že za situace, kdy žalobce nenaplnil již základní premisu (podmínku) námitkového důvodu podle § 7 odst. 1 písm. e) zákona o ochranných známkách, bylo podle soudu zcela legitimní nezabývat se dalšími podmínkami (zejména rozlišovací způsobilostí označení a pravděpodobností záměny).
31. Na okraj pak soud dodává, že v uvedené věci by zřejmě šlo obecně uvažovat o možném spoluvlastnictví ochranné známky ve smyslu § 18a zákona o ochranných známkách; potom by se ovšem museli o osudu daného označení (už v momentě jeho přihlášení) členové kapely domluvit dle standardních pravidel podílového spoluvlastnictví. Žalobce se ovšem nemůže domáhat svých práv k danému označení z důvodu jeho užívání, pokud je zřejmé, že se na tomto užívání podílela i OZNŘ a další členové skupiny, a žalobce neprokázal, že se nezapsaného označení stalo svým užíváním žalobcem pro něj příznačné.
32. Jde-li pak o **druhý žalobní bod**, jeho předmětem byl námitkový důvod podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách, podle kterého se přihlašované označení do rejstříku nezapíše, pokud je namítající osobou, které náleží **práva k autorskému dílu**, pokud **autorské dílo může být užíváním přihlašovaného označení dotčeno** (pozn. zvýraznění doplněno soudem). Podle žalovaného žalobce neprokázal autorská práva k namítanému dílu – logu (grafickému zpracování názvu hudební skupiny SIFON shodnému s přihlašovaným označením).
33. Soud opětovně připomíná, že je to zásadně namítající, koho tíží břemeno tvrzení a břemeno důkazní. U tohoto námitkového důvodu byl přitom žalobce ještě méně konkrétní než u prvního. V námitkách toliko uvedl, že je „*autorem předlohy loga skupiny Sifon, kterou na moji objednávku graficky zpracoval M. K. – potvrzení grafika v příloze.*“ Jako důkaz předložil potvrzení o realizaci grafického návrhu loga skupiny Sifon podepsané p. K. dne 28. 6. 2018, který v něm potvrdil, že „*v roce 1991 graficky zpracoval logo skupiny Sifon na obal jejich gramofonové desky na objednávku a dle autorské předlohy – návrhu loga SIFON člena skupiny M. V.*“ Přiložená kopie přebalu uvedeného alba (album „100 HŘÍCHŮ“) obsahuje logo skupiny SIFON ve stejném formátu písma jako u napadeného označení. Na rozdíl od napadeného označení je text názvu skupiny

na obálce alba „100 HŘÍCHŮ“ napsán červeně, je na černém podkladu a chybí zde dodatek ROCK. Na jedné z žalobcem předložených kopií obálky alb skupiny SIFON (není uveden jeho název, zřejmě se ale jedná o zmíněné první album z roku 1991), je pak toliko uvedeno, že p. K. je autorem designu přebalu tohoto alba z roku 1991, což potvrzuje výše uvedené – M. K. obálku uvedeného alba nepochybně navrhl. Bez dalšího to ovšem nedokazuje, že žalobce je autorem loga, k jeho autorství totiž z prohlášení p. K. nic bližšího nevyplývá, přičemž ani na jednom z žalobcem předložených obalů není údaj o autorství loga hudební skupiny SIFON.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

34. Přesvědčivosti předloženého prohlášení M. K. nadto ubírá skutečnost, že OZNŘ v rozporu s tvrzením žalobce uvedla, že autorem současného loga „SIFON ROCK“, které podle ní skupina používá již od roku 1988, je právě ona. Dle svého tvrzení měla OZNŘ návrh loga osobně donést do tiskárny S. 2 v Plzni. Pan H., jehož čestné prohlášení k vyjádření k námitkám přiložila, měl tento návrh zpracovat do loga se slovními prvky „SIFON ROCK“. Soud tak musí konstatovat, že z předložených listinných důkazů nelze učinit jednoznačný závěr, že žalobci svědčí autorská práva k logu hudební skupiny SIFON v podobě, ve které je znázorněno napadené označení. Ztotožňuje se se žalovaným, že skutkový stav zde stojí na tvrzení proti tvrzení a že otázka, kdo je autorem loga SIFON, tak nebyla úspěšně vyřešena. Na tyto závěry správních orgánů žalobce ve své žalobě blíže nereagoval. Soud tedy pouze dodává, že sice bylo prokázáno, že nejpozději v roce 1991 v době vydání debutového alba hudební skupiny SIFON logo (v jinak barevné podobě) již existovalo (a že pan M. K. jej zpracoval na obálce uvedeného alba), ale během námitkového řízení nebylo postaveno na jisto, kdo je jeho autorem.
35. Tvrdil-li žalobce své autorství podoby loga, dopadala na něj také povinnost své tvrzení prokázat. Za situace, kdy tak neučinil, nemohlo být uplatnění námitky podle § 7 odst. 1 písm. g) zákona o ochranných známkách relevantní. Soud tak neshledal důvodnými ani námitky druhého žalobního bodu.

V. Závěr a náklady řízení

36. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výroky o náhradě nákladů II a III jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží (tak je tomu ve vztahu ke konečnému výsledku sporu podle rozhodovací praxe správních soudů i ve vztahu k nákladům řízení o kasační stížnosti, v němž byl procesně úspěšný). Žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
38. Soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve čtvrtém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. ledna 2024

Mgr. Martin Lachmann v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.